

TALLÓZÓ

Személyes és könnyörtelen,
mint egy jól sikerült kritika

Tessék alaposan megforgatni, jól kiolvasni a Kritika évnvnyitó, januári számát, én itt és most kényszerből zanzásítok, amennyire lehet: még az ajánlatlistát is lerövidítem. A hozzám hasonló gazdasági antitálemumoknak is nagyon javallom *Tardos Márton* átfogó elemzését. *Kéri László* politológusi összefoglalója a jobbközép blokk problémáit és a „többiek” helyzetét elemzi A váltógazdálkodás kérdőjelei című dolgozatában. Remek a *Kolakowski*-interjú a filozófia – és a filozófus – felelősségéről, *Balassa Péter* a „predekonstruktivista” Erdély Miklósról szóló elemzése. Pazar *Balogh Ernő* Melbourne-i anziksz címmel közölt Ausztrália-összefoglalója, minimum tanulságos *Eörsi István* „intellektuális és érzelmi naplóként” olvasható „talált” verscsokra, meg az előhang. Lehetne még sorolni (a lap kritika-rovatának olvastakor nagyot dobban a lokálpatriótai szív: írás a Csehov-egyfelvonásosokról!).

Két írás viszont egészen egyszerűen kihagyhatatlan.

H. Orlóci Edit a cirkusz csodavilágát veszi – véteti – górcső alá: interjúból születő írása, amelyet a „Kritika” Cirkusz-narratívák címmel közöl, a definíciótól a „hősökön” át a cirkuszélményekig *mindent* szóba

hoz, ami a tárgyban felelősséggel – azaz nem gügyögve és nem lila ködbe burkolva – egyáltalán szóba hozható. Alapos, pontos, szórakoztató: kitűnő munka.

A másik egy nyílt levél. Balлада a nemlejövő pizsokról címmel *Koltai Tamás* írta *Schwajda Györgyhöz* a színházról. A Nemzetiről meg a többitől, meg persze a politika gigászi színpadáról. Személyes hangvételő és könnyörtelen, mint egy jól sikerült kritika, szikár, kesernyés. Kemény, helyenként indulatos szavak „a helyzet” paranoid képtelenségéről. Egyetlen gondolati ív helyett kultúra-történet és helyzetértékelés, pszichológia és színházi műhelytitkok. Hibátlan. (ny)